

DOBRÝ PASTÝŘ

Časopis evangelického sboru v Krnově vydáván pro členy a přátele sboru
za dobrovolný příspěvek

**To světlo, co září v dětských očích,
jednoho dne přišlo mezi nás.**

Jan 1:9 Parabile

Úvodník

Sestry a bratři, milí přátelé,

Vánoce jsou nejtemnějším obdobím v roce. Nejkratší den a nejdelší noc. Doba temna. Proto býval kdysi Slunovrat velkým a radostným svátkem – začal se prodlužovat den, ubývalo noci, přicházelo světlo. Dobrý důvod, aby ta doba byla našimi křesťanskými předky určena za narození našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Určena, protože skutečné datum jeho narození neznáme. Není ani důležité. Důležité je, že přinesl světlo do života lidí.

Já Hospodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku, budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům, abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě.

Iz 42,6-7

Temnota není vždy stejná a může mít různý rozsah. Někteří známe temno v duši, kdy se ztrácí naděje a vůbec výhled do budoucna, zájem o život.

Také šero nebo tma ve vztazích, třeba i mezi nejbližšími. Otázka jak spolu dál, nebo zda už vůbec ne.

Obava o společenství – jdeme ještě tou cestou, jakou jsme si přáli, nebo jdeme jinam? A co s tím můžeme a máme dělat?

Politická situace u nás, kolem nás, v celém světě příliš neuklidňuje. Jsou důvody k obavám. Musíme zůstat v temnotě strachu, nebo hledat světlo důvěry a naděje?

Boží Syn přišel do největší tmy a vnesl do ní světlo. Proto bez ohledu na tmu vy-

hlízíme záři jeho království. Světlo v srdci, kde vidíme jasněji všechna klopýtání v našich vztazích, všechny dobré úmysly, které zůstaly nenaplněny, ale možná i zlé úmysly, které byly naplněny... Různé nejistoty a únavu. Ale to vše smíme vidět za sebou. Nově máme před sebou naději pro sebe a smysl svého konání, pro své blízké a známé, také pro ty, s nimiž jsme třeba ve sporu, nebo jsme se dlouho neviděli. Je to výhled pro celý svět jinak temný a málo nadějný.

Tím světlem je Boží láska přišlá na svět v těle malého dítěte v Betlémě. Přišlo nenápadně a stejně nenápadně svítí mezi námi a přece otvírá oči a vyvádí z vězení hříchu, z temnoty nenávisti a sobectví, ze zjetí vin a výčitek. My o tom světle víme, pro mnohé je skryto nebo přesvíceno mnohými falešnými poutači a pozlátky. Když malý Ježíšek dospěl, řekl mimo jiné také:

Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře.

Mt 5,14

Přeji nám všem skutečně požehnané prožití svátku narození Spasitele světa, aby to světlo stále přicházelo a nejenom plnilo naše srdce, aby také z nás a našich skutků svítilo dál do tohoto světa a vládlo mezi námi tak, aby to bylo požehnáním a vysvobozením těm, kdo žijí v temnotách. Aby to naše město bylo jasné a přitažlivé. Abychom pomáhali mírnit bolest jiných, i když nás samé něco bolí nebo tísní. Bůh nám pomáhej, aby náš výhled do příštího roku byl nadějný a pevný.

Martin Litomiský

Sborové odpoledne

Vzpomínání na léta minulá

Sborové odpoledne bylo věnováno 70. výročí vzniku samostatného krnovského sboru. Tehdy po válce v Krnově vznikla kazatelská stanice ČCE ostravského sboru. V roce 1949 nazrál čas a kazatelská stanice byla přeměněna na samostatný sbor.

Mezi přítomnými v tomto nedělním odpoledni byli i bývalý krnovský farář br. Tomáš Holeček (90 let) a br. Radovan Rosický s manželkou. Br. farář Holeček, který byl druhým farářem krnovského sboru, vzpomínal na své působení v Krnově v padesátých letech. Mottem jeho vyprávění a vzpomínek byla jeho celoživotní zkušenost s Božím vedením - pokud spoléháme na Pána Boha, On nás ni-

kdy nenechá „na holičkách“. Za pár dní poté přišla od br. faráře Holečka sms: „Vzpomínám na naše setkání. Bylo mi potěšením vás vidět a hořorit s vámi. Pán Bůh ochraňuj celý sbor. Vaši Tomáš a Jiřina Holečkovi.“

Prvním farářem od roku 1949 zde byl br. Jaromír Kryštůfek, po br. Holečkovi nastoupil na místo faráře br. Jan Hroch (1961-68). Po jeho odchodu z funkce faráře nastoupila do Krnova na místo farářky sestra Strádalová (1968-70). Protože s odchodem faráře Hrocha sbor přišel o byt pro kazatele, neměla zde kde bydlet. Dojžděla z Bruntálu, kde byl její manžel farářem. Od roku 1971 byl kazatelem br. Bronislav Kieľar. Jeho více než šestnáctileté působení v Krnově má starší generace ještě v živé paměti.

Po krátkém období administrování sboru byl novým kazatelem sboru zvolen od roku 1989 br. Milan Moletz. V závěru roku 1995 došlo k rozdělení sboru (část členů přešla spolu s br. kazatelem do nově vznik-

lého sboru Křesťanského společenství). Od prosince 1995 byl sbor administrován asi půl roku olomouckým farářem br. Jendou Nohavicou. Po jeho onemocnění byl administrací pověřen br. Petr Maláč, tehdy

farář v Šumperku (Jan Nohavica zemřel v září 1997) a asi po roce br. Jan Lukáš z Opavy. V roce 2000 přišel do sboru kazatel br. O. Mikoláš. Ten po roce služby (v červnu 2001) musel ze zdravotních důvodů toto místo opustit. Začátkem nového století byl sbor opět neobsazen, a to do roku 2003, kdy se stal kazatelem br. Radovan Rosický. Ten zde sloužil plných 15 let, do roku 2018. Jeho rozmanitou službu máme v paměti asi všichni. Pro úplnost jen uvedu, že současným farářem je br. Martin Litomiský.

V průběhu odpoledne byly promítnuty staré fotografie z různých období uplynulých 70 let. Sestra Eva Roztomilá komentovala staré fotky, aby ti, kteří dané období nepamatují, nebyli úplně mimo. Mohli jsme si také vyslechnout krátké povídání sestry farářky

Strádalové, která nás pozdravila na zvukové nahrávce, protože nemohla přijet mezi nás osobně. Velkou předností sborových odpolední je příležitost k rozhovorům nejenom s hosty, ale i mezi členy sboru na-

vzájem. I tentokrát bylo možné si pěkně popovídat.

Velký dík patří všem - zejména ženám, které zajišťovaly přípravu občerstvení včetně nápojů.

Sepsal B.M.

Pán přeje pokoj všem!

„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“

Tak zní andělská slova k pastýřům, když jim zvěstovali narození Spasitele, jak je zapsal evangelista Lukáš v 2,14. Toto je Český ekumenický překlad a uvádí ještě jinou možnost: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, lidem Boží zalíbení.“ Možných překladů je víc, původní text není úplně jasný a jednoduchý. Mohlo by tam třeba také být: „... a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.“

Ale určitě tam není to, co vidáme na betlémech a běžně se traduje: „...a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ V takové podobě to totiž znamená, že pokoj je přán jenom některým lidem, těm „dobré vůle“, ale těm ostat-

ním už ne. Příběh evangelia Ježíše Krista by začal rozdělením lidí na hodné a nehodné. Ale tak to přeci není. Pán přeje pokoj všem lidem, bez ohledu na jejich vůli. Ani ta nejlepší by nemohla obstát a pokoj potřebují právě ti, kterým se dobré vůle spíše nedostává.

Rozdíl je tedy podstatný. V původním řeckém textu je přán pokoj, zalíbení, dobrá vůle všem lidem bez dalšího určení. Ve starém překladu do latiny je v tomto místě chyba a vypadá to, jako kdyby pokoj byl přán jen těm, kdo si ho zaslouží dobrou vůlí. Ve skutečnosti Pán přinesl pokoj, Boží zalíbení a smíření všem lidem. Stačí jen přijmout.

Pokoj Boží všem lidem a dobrá vůle mezi námi.

Martin Litomiský

Alianční týden modliteb 2020

Alianční týden modliteb (ATM) je celonárodní mezidenominální modlitební iniciativa Evangelikální aliance, která je pořádána již od roku 1856. Jejím cílem je upevňování jednoty Božího lidu a vzájemné žehnání mezi sbory ve městě nebo v regionu, povzbuzení

ni, vyznání potřebnosti druhých církví a respektu k jejich službě. Během týdne, vždy začátkem roku, se konají i přímluvy za konkrétní města a službu jednotlivých společenství.

V Krnově pořádáme ATM již řadu let. V našem městě existuje celkem 6 církví

či denominací, a tak z praktických důvodů se tato modlitební setkání pořádají 6 dní – od pondělí do soboty. V roce 2020 jsou tématem modliteb myšlenky Jana Amose Komenského z jeho knihy „Obecná porada o nápravě věcí lidských“.

J.M. st.

Pro ATM v lednu 2020 jsme se v rámci místní ekumeny domluvili na tomto programu:

	Kde	téma
Po 6.1.2020	ČCE, Albrechtická 8	Jazyk, řeč, média
Út 7.1.	KS, Horova	Podnikavost a byznys
St 8.1.	AS, Opavská	Víra, spiritualita, náboženství
Čt 9.1.	CČSH, Horova	Vzdělání
Pá 10.1.	CASD, Nábřežní	Krása, kultura, umění
So 11.1.	ŘKC, fara u sv.Martina	Rodina

Modlitební večery budou vždy od 17 hodin.

Dvojitá radost u Rosických

Pozdrav od Radovana a Martiny

Milí krnovští, všechny vás srdečně zdravíme. S vděčností Pánu Bohu prožíváme teď plnost Božího požehnání v rodině našeho nejstaršího syna Aleše. Mají teď docela hektické období. 3. listopadu byl v Praze v evangelickém kostele U Martina ve zdi ordinován společně s Michaelem Pfanem, nyní farářem ve Vrchlabí, Kristýnou Kupfovou, farářkou v Hradci Králové a Martinem C. Putnou, výpomocným kazatelem sboru ČCE v Praze 5 - Smíchovské.

Byla to opravdu požehnaná bohoslužba, kostel byl plný hostů i farářů, slovem posloužil Pavel Pokorný, člen synodní rady, na text z Luk 10,38-42. Večeři Páně vysluhovali nově ordinovaní celému kostelu pod vedením seniora Moravskoslezského seniorátu Marka Zikmun-

da. Hudební doprovod měli na starost mládežníci Rut Benešová, Helena Esterlová, Eva Friedrichová, Martin Koutecký, Jordan Tomeš (syn Daniela Tomeše, faráře) a na varhany doprovázel Jiří Schneider, také člen SR (bývalý velvyslanec v Izraeli).

S radostí jsme přijali zprávu o narození malého Michaela Rosického a chceme se připojit ke všem gratulacím – srdečně blahopřejeme a vyprošujeme pro Michaela a celou rodinu Rosických Boží ochranu a hojnost Božího požehnání.

Za redakční radu i za celý sbor: Eva Roztomilá

O týden později, 10. listopadu, se konala v Tepelě u Mariánských lázní, kde náš Aleš nastoupil jako farář, jeho instalace. Máme radost, že se rozhodl pro pěkný živý sbor, o který po léta pečoval br. f. Milan Satke, člověk s širokým srdcem a velký modlitebník. Ve sboru je zastoupeno i několik mladých rodin s dětmi. Přiznáme se, že jsme ani nečekali, že budeme Alešovi gratulovat už také jako novopečenému tatínkovi, protože 8. listopadu si pospíšil na svět jeho syn Michael. Narodil se v Karlovarské porodnici a oba i s maminkou jsou v pořádku. Máme z nich ze všech velkou radost. Děkujeme i za vaše přímluvné modlitby a posíláme do Krnova mnoho pozdravů a přání Božího požehnání do krásného adventního a vánočního období, které se již blíží.

Vaši Radovan
a Martina Rosičti

Úkol splněn! Ohlédnutí za adventním zpíváním

Bylo teplé letní odpoledne, když mě zastavila jedna známá, co se odstěhovala z Bruntálu do Roudna. A hned povídá: „Slyšela jsem, že máte nějaký sbor v Krnově!“ Já na to: „To oni mají mě, já tam jezdim v podstatě jen na ozdravné pobyty.“ „Nechtěli byste k nám přijet zazpívat na adventní koncert?“ ptala se ona. „Jejda, tak to vám teď nepovím, to se budu muset zeptat,“ zněla moje dnes již standardní odpověď.

Z našeho hovoru vyplynulo, že by byli v Roudně moc rádi za příjemný pohodový koncert se špetičkou humoru a samozřejmě té pravé vánoční atmosféry. Hned jsem si řekl, že i mně by se něco takového líbilo a pevně jsem si přál, aby naši sboristé měli k něčemu takovému chuť. Popravdě, já jsem ještě nikdy žádný adventní koncert nevedl a za mého působení ani náš pěvecký sbor žádný adventní kon-

cert nepořádal. Svůj nádherný kostel vždy propůjčoval jiným muzikantům a zpěvákům.

Měl jsem (a stále mám) obrovské štěstí, neboť lidičky,

kteří mohu ve zpěvu podpořovat, jsou naprosto úžasní srdcaři, kteří okamžitě projevili chuť nabídku přijmout. Připravili jsme repertoár čas-

tečně nový, částečně z osvědčených skladeb. Nemohlo chybět Adeste fideles či Panis Angelicus. Dále díla renesanční Gaudete z pera Pie Cantonie a Panáček spí – stará skladba upravená vedoucím Spirituál kvintetu Jiřím Tichotou. Od Spirituálu jsme si půjčili také píseň Z Betléma se ozývá, která vždy úžasně uzavře celý program. Jako nové skladby jsme zařadili jednu poměrně těžkou skladbu En natus est Emmanuel, jíž se sboristé zhostili opravdu výtečně. V neposlední řadě jsem si dovolil nabídnout i svou vlastní skladbu Noc tajemství, čímž jsem si v podstatě udělal takový malý dárek. Ačkoli totiž tato skladba byla původně myšlena pro větší počet zpěváků, doposud se mi nepodařilo patřičného počtu dosáhnout. To až letos o adventu.

Protože by pěvecký sbor sám nenaplnil program celého koncertu, napadlo mě pozvat své přátele, s nimiž v Bruntále, resp. Starém Městě žiji hudební život. Da-

li jsme si pracovní název Tramínek, aby bylo na první pohled jasné, že se u našeho zpívání hodně jí a dobře pije. Přípravy obou souborů tedy měly nést ovoce o víkendů 7. a 8. 12. 2019 na koncertech v Roudně a konečně také na „domácím“ adventním koncertě v našem kostele. Tramínek i náš pěvecký sbor měli každý svůj prostor, ale závěr koncertu patřil dvěma společným skladbám, na které jsem se obzvlášť těšil. Zda se pro-

gram líbil, musí posoudit jiní. My muzikanti a zpěváci jsme si odnesli hřejivý pocit z vděku posluchačů, dušičky nabité pozitivní energií a spoustu krásných vzpomínek. Tramínek si této možnosti moc vážil a touto cestou mohu vyřídit, že obdivovali jak prostředí a zvládnutou dramaturgii, tak zejména srdečnost mých krnovských bratrů a sester. Za sebe mohu říct: úkol můj známé splněn.

Jiří Pleva

Úvodní slovo ke strategickému plánu

Uvěřili jsme Kristu, přijali jsme evangelium – osvobodivé, radostné, otevřené pro bližní i pro němé stvoření.

Jsmo povoláni do společenství, které z evangelia žije a má jej za své poslání. Jsme povoláni věřit, nebát se a sloužit. Církev je tu jako věc služebná. Slouží Božímu dílu při obnově stvoření.

Máme naději, že ČCE se svými specifiky může být součástí tohoto Božího díla. Není to nic automatického, podoby naší služby stále znovu hledáme. Strategický plán je skromným pokusem nás v tomto hledání povzbudit a nasměrovat. Přijmeme jej jako inspiraci a pomoc. A mějme odvahu, pokud by nás naopak něco z něho mělo zatěžovat a odvádět

od toho podstatného, to slobodně opustit či modifikovat.

Jak strategický plán čist?

Pomalů. Po malých dávkách. Beze strachu a bez předsudků. S pochopením, že v zájmu stručnosti a věčnosti namnoze užívá jazyka, který není církvi vlastní. S pochopením pro záměr, jímž je povzbuzení a inspirace. Tak kupříkladu za povinností staršovstva vypracovat „Rozvojový plán sboru“ se skrývá impuls nepokračovat jen setrvačností v řešení dílčích problémů, nýbrž se podívat na sbor jako celek, zamyslet se nad jeho budoucností a říci si, co konkrétního během svého funkčního období můžeme udělat.

Anebo za nezvykle znějícím „zmocňováním“ je připo-

mínka prastaré církevní praxe rozpoznávat obdarování členů sboru, oslovovat je, povzbuzovat, povolávat a pověřovat je s důvěrou rozmanitými službami.

Mnohé úkoly budou svěřeny ústředí církve a seniorátním výborům. Nechceme však jakousi jednosměrnou komunikaci „shora dolů“. Chceme vycházet ze zkušeností a z iniciativy sborů. Podporovat setkávání a komunikaci na všech úrovních. Strategický plán má především podnítit rozhovor a společné hledání, co a jak dělat lépe. Nabízí nám k tomu podněty, strukturu a konkrétní návrhy.

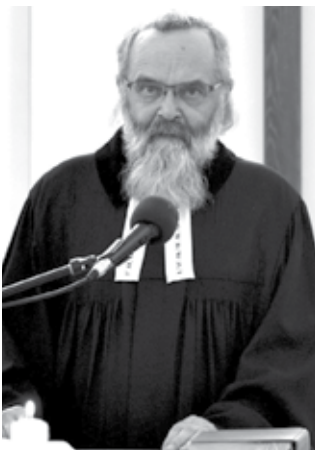
S přáním Božího požehnání vám všem

synodní rada ČCE

Co je to talár a proč ho nosím?

Není to běžně jasné. Většinou asi bývá považován za bohoslužebné roucho. Někteří faráři mu tak i rozumí a užívají třeba tzv. bílý talár spolu se štolou příslušné liturgické barvy. Někteří členové církve ho mohou naopak odmítat jako nadbytečný přežitek. Myslím, že je to nedorozumění.

Talár je svým původem roucho akademické. Ti, kdo ho (právem!) oblečou, dávají tím najevo, že nejsou už úplně sami sví se svými názory, ale zastupují společenství (a instituci – církev), které je povolalo k službě. Mají požadované vzdělání, byli přezkoušeni a složili slib věrné služby. To platí samozřejmě i bez taláru. Talárem ovšem dávám najevo, že neprosa-

žuji vlastní zájmy – to ani na kazatelnu nepatří, že se chci věrně držet evangelia, padni komu padni. A to i v případě, kdy kážu proti vlastnímu jednání, tedy sám sobě.

Snad trochu obrazně: Jako když Martin Litomiský v taláru napomíná Martina Litomiského bez taláru a pak ho ujistí Boží milostí stejně jako všechny ostatní. Talár vlastně zakrývá soukromí a pomáhá tomu, kdo ho oblekl, k odstupu od sebe samého a k nestrannějšímu zvěstování evangelia. Alespoň trochu, Bůh mi pomáhej.

Martin Litomiský

P.S. Talár také zakrývá některé nedostatky v oblečení, to je pohodlné :).

Jak se daří Hlavsovým?

Toužíme být proměňováni Kristem a proměňovat tím své okolí

Radek a Elen Hlavsovi i se svými třemi syny před časem opustili Krnov. Odstěhovali se do Ostravy, kde spolu zakládali nový sbor. Mnohým z nás sešli z očí. Nesešli nám však z myslí, proto jsme si s Radkem korespondenčně „povídali“ o tom, jak se mají.

• Ahoj Radku, jak se vám daří?

Myslím, že se mi daří moc dobře – doma, v práci i ve sboru. O víkendů jsme měli tři koncerty – Ostrava zpívá gospel – v multifunkční hale Gong v Dolních Vítkovicích (více info na www.ozg.cz), v práci máme za sebou nejlepší rok v historii konferenčního centra v Malenovicích a vzhledem k tomu, že kluci už potřebují čím dál méně naší pozornosti, tak máme s Elen i více času pro sebe a moc si to užíváme.

• Jak je to vlastně dlouho, co jste se odstěhovali?

Do Ostravy jsme se přestěhovali v létě 2015.

• Kde nyní žijete/bydlíte?

Koupili jsme si byt ve Svinově, resp. na hranici Poruby a Svinova (z obývací koutky na Porubu a z ložnice na Svinov).

• Líbí se vám tam?

Moc! Nikdy bych nevěřil tomu, že nám Ostrava tak moc a rychle přiroste k srdci, ale to bude spíše lidmi než místem. Ostrava je pro nás druhým domovem. Rádi bychom se ale s Elen vrátili jednou do Krnova, protože oba máme Krnov moc rádi.

• Do Ostravy jste se stěhovali kvůli založení nového sboru. Podařilo se?

Ano! Do letošního června jsme fungovali jako kazatelská stanice CB v Ostravě a od 1. 7. jsme byli ustanoveni radou CB jako samostatný sbor. Pořád je pro mě zázrak, jak nás Pán Bůh povolal – pět manželských párů (tři z CB Ostrava, jeden z CB v Orlové a nás z ČCE) k založení nového sboru v Ostravě. Po čtyřech letech se nás pravidelně schází k bohoslužbě cca 80-100.

• V čem se liší od našeho sboru?

To je těžké hodnotit. Přece jen jsme už čtyři roky mimo. Jsme společenstvím lidí, kteří touží být proměňováni Kristem a kteří touží proměňovat své okolí. Žijeme pro Ostravu a záleží nám na lidech, kteří v ní žijí. Toužíme po tom, ať jsou naše setkávání místem přijetí opravdu pro každého. Asi zásadní roz-

díl je v tom, že bohoslužby máme pouze co čtrnáct dní a v mezidobí fungujeme v domácích skupinách a miniskupinách 2-3 lidí. Jinými slovy, jeden týden se setkáváme všichni společně na bohoslužbě jako sbor a druhý týden v domácnostech po skupinách - taková menší bohoslužba s rodinnou atmosférou. A kromě toho máme jedenkrát za týden (či dva) miniskupiny, které jsou pro nás místem, kde se sdílíme, studujeme Bibli a modlíme se jeden za druhého. Nemáme vlastní kostel nebo modlitebnu. Bohoslužby probíhají v neformálním prostředí kulturního centra Cooltour a s nadsázkou říkáme, že jsme jediná bohoslužba v Ostravě, kde si lidé mohou během bohoslužby objednat dvojku vína nebo pivo (a někteří si fakt objednávat!). Prostě neformální prostředí pro bohoslužbu je pro nás zásadní. Vše, co děláme, se snažíme dělat přirozeně dle verše "Jděte ke všem národům...", tzn. že nezveme lidi na jedno místo, ale naopak chodíme zvěstovat evangelium lidem tam, kde jsou - třeba tím, že organizujeme křížovou cestu v Bělském lese pro širokou veřejnost, pořádáme manželská setkání v restauracích, základy křesťanství v kavárnách nebo třeba již zmiňovaný projekt Ostrava zpívá gospel. Uff, je toho tolik, že by to vydalo na samostatný večer :).

● To беру jako pozvánku, tak kdy?

Kdykoliv! ČCE Krnov je pro mě duchovním domovem a vše co jsem, jsem jen

proto, že jsem někomu stál za to, aby mi věnoval svůj čas, vedl mě a podporoval. Moc rád se podělím o to, čím žiju a čemu věřím.

● Co nového u tebe v práci?

V Křesťanské akademii mladých jsem už šest let. Letos jsme měli fakt skvělou sezónu - obložnost 54 % (obložnost v hotelnictví = využití kapacity poko-

jů), to znamená, že minimálně každý druhý den je u nás plno - v hotelu i na roubenkách. Jsem rád, že Malenovice slouží svému záměru, tj. poskytovat zázemí církvím a pobytům s duchovním posláním. Příští rok plánujeme uzavřít hotel na 3,5 měsíce, abychom mohli udělat rekonstrukci kuchyně a zastřešení terasy (mno, a pokud se podaří, tak spoustu dalších věcí - pokládka nových ko-

berců, rekonstrukce pokojů, klimatizace apod.). Výhledově také připravujeme výstavbu konferenční haly, takže bychom byli schopni pořádát akce až pro 500 lidí. Aktuálně procházíme procesem stavebního řízení.

● A co Elen, kde pracuje?

Elen pracuje v domově Slunečnice v Ostravě-Porubě jako sociální pracovnice. Doma to máme skvěle roz-

dělené - Elen miluje práci se seniory a já miluji práci s teenagery :).

● A co kluci? Studují? Sportují?

Matěj je v 1. ročníku střední školy telekomunikační, takže nastává transformační období, kdy mu nejen radím, ale konzultuji s ním i věci ohledně programování a hardware. Matěj je skvělý ultra-introvert - snad

to nebude číst :D. Prostě takový typický ajťák :). Bořek žije fotbalem, je v 9. třídě ZŠ - s prospěchem, o kterém by se mi v jeho věku mohlo jen zdát (pravidlo rodiče č. 1 - NIKDY nesdílejte svá vysvědčení s dětmi :D). Mno, a Jonáš je takový živel - jemnost a něžnost po matce, debilní nápady po otci, ale to se časem srovná.

● Jak budete slavit Vánoce?

Loni a předloni jsme trávili Vánoce v mé práci v Malenovicích, protože jsme měli zákazníky a chtěl jsem, aby zaměstnanci měli možnost být s rodinou. Letos budeme doma v Ostravě. Službu převezme kolegyně :).

● Za co se můžeme modlit?

Za to, abychom měli moudrost rozložit své síly mezi práci, službu a rodinu a za odvahu spoléhat na Boží vedení.

● Chceš ještě něco vzkázat do Krnova?

Ano. Jste pro mě společenstvím, kde jsem vyrůstal, kde jste mě formovali, tolerovali moje přešlapy a v lásce mě vedli ke Kristu. Jsem vám za to moc vděčný. Dnes nedělám nic jiného než to, co jste mě naučili a k tomu jsem přidal kousek svého já. Moc rád bych pro vás byl inspirací a povzbuzením. Pokud budete v Ostravě (nebo budete chtít cokoliv sdílet nebo si jen tak popovídat), tak dejte vědět: radek.hlavsas@seznam.cz nebo mi rovnou zavolejte: 774 633 335.

/ps/

Zápis ze schůzí staršovstva za říjen a listopad 2019 (výběr)

14. října 2019

- Sborové odpoledne (13.10.) k 70 letům samostatného sboru – zhodnocení
- Jiří Marek st. informoval o setkání kurátorů v Olomouci 5.10.
- Adventní koncerty – dle slov Hanky Hudákové jsou všechny 3 neděle obsazené; komu věnovat peníze ze vstupného? – po diskusi shoda v tom, že podpoříme službu br. Romana Hoty, který chodí do škol s etickými tématy; text na plakát zformuluje Petr Strnadel
- Zpívání v katolickém kostele v Roudně – sobota 7.12.
- Konvent v sobotu 23.11. v Českém Těšíně – za sbor pojede br. Martin Litomiský a Lidka Lukášová
- Opatření proti holubům – nabídka fy WinRo v ceně téměř 30 tis.Kč – je to hodně, ale souhlasíme v naději, že to výrazně omezí znečišťování v těsné blízkosti fary
- Splacení půjčky za dva roky najednou (navrhuje JM st.) – nesouhlas; místo toho starší přijali nabídku Petra S., který nabízí zhodnocení peněz ve výši 4% ročně – proberme příště, Petr S. dodá bližší informace.

Opatření proti holubům

Již od začátku, co jsme vlastníky nové fary, jsme si mnozí všimli, jak moc se líbí holubům na římsách nového sídla sboru. Nejen že tam sedají, ale také si staví hnízda.

Před časem jsme nechali na jednu římsu upevnit speciální bodliny proti sedání ptáků. Toto opatření se však ukázalo jako nedo-

statečné. Po „sondování“, jaká firma by uměla problém vyřešit, jsme oslovili firmu WinRo z Velkých Hoštic. Firma dala poměrně drahou cenovou nabídku (téměř 30 tis.Kč), avšak bylo nám vysvětleno, že síť proti sedání ptactva by byla o mnoho dražší. Kromě toho znečištění rampy, schodů a některých para-

petních plechů již bylo neúnosné. Proto staršovstvo s cenou souhlasilo.

Nyní je akce hotová. Řešení spočívá v upevnění bodlin na všechny plochy, kde ptáci mohou usedat – všechny římsy a ležaté části dešťových svodů. Cena za realizaci (již zaplacená) činí 28.324,50 Kč.

JM st.

11. listopadu 2019

(bez faráře Martina L.)

- Dorost + mládež – obojí se obtížně schází; Lidka L. informuje, že jeden týden se bude scházet dorost + mládež v pátek večer a další týden jen mládež v sobotu; je třeba se modlit za děti a mládež ve sboru, jakož i za mladou generaci vůbec.
- Adventní koncerty – změna druhou advent.neděli (8.12.) – dětský soubor ze ZUŠ nemůže. Místo něj bude zpívat náš pěvecký sbor spolu s „Tramínkem“ z Bruntálu. Dotázán bude rovněž žesťový soubor (5 mladých mužů) – následně potvrzeno, že ano!!!
- Pojízdna kavárna – dotace z církevních zdrojů (tzv. DaRPů) nebyla schválena.
- Kus asfaltové plochy před prvním schodem venku – hotovo, cena 1973 Kč.
- Opatření proti holubům realizováno v uplynulém týdnu.
- Na zhodnocení odsouhlasena částka 400 tis.Kč na dva roky, výnos 4%; br. Petr S. připraví smlouvu.

Tomáš vydal své srdce Ježíši

Svědectví

V minulém čísle jsme přinesli rozhovor Dajky Balové s Jirkou Fojtíkem. Jeho součástí bylo i následující svědectví, týkající se jednoho dobře zajištěného majitele firmy. Jirka o celém příběhu řekl toto:

„Jmenoval se Tomáš a se svojí ženou Alenou se zajímali o duchovno. Věděli, že jsem věřící a několik let jsme vedli rozhovory na toto téma. Zapojila se i moje žena Alča s dcerou Štěpánkou.

V rozhovorech s Tomášem a jeho ženou se vždy vyvolal rozruch mou alergií na to, když obhajovali různé duchovní a okultní směry, náboženství a všechny „ismy“ s tím, že je přece důležité, je v lásce tolerovat. Přátelské vztahy to ale nenarušilo, a tak se stalo, že se mi Tomáš svěřil se svým zdravotním stavem.

Popíši stručně, o co šlo. Rakovina slinivky v pokročilém stavu, operace, kdy se už nedalo nic dělat, pouze lékařské procedury. Naděje pro Tomáše i jeho ženu přišla od lékaře MUDr. Jana Šuly, který vystupuje i v televizi. Ten se Tomášovi zaručil, že rakovinu vyléčí, pokud se bude řídit jeho radami a nebude podstupovat běžné procedury v nemocnicích.

• Jirka Fojtík

Jednou mě Tomáš pozval k sobě domů a svěřil se mi, že neví, jak dál. Rozhovory s oběma manželi někdy trvaly i pět hodin a byly pro ně povzbuzením pro další setkávání. Vždy jsme mluvili výhradně o svědectvích s Ježíšem ze života mého a mé rodiny. Na jejich žádost se do hovorů zapojila i naše dcera Štěpánka.

Po čase se mi dostalo možnosti shlédnout v televizi pořad o Janu Šulovi a jeho praktikách. Výpovědi postižených se shodovaly s Tomášovým případem. Šlo o podvodné jednání léčitele, natočené skrytou kamerou. Tomášovi jsem o pořadu řekl, ten si jej přebral a konzultoval s lékařem Šulou. Dostal od něj vysvětlení, že jde o závist pro jeho úspěchy s uzdravováním a ať se na to nedívá.

Tehdy mi došlo, jak silně se člověk drží naděje, vyslovené třeba i zistně jiným člověkem. Že svazuje a nepřináší Boží světlo. Přitvrdil jsem na Tomáše v otázkách, kde je kořen problému. Dozvěděl jsem se, že Tomáš se svou ženou navštívili okultisty, šamany, léčitele, jen aby zhoršující se stav zvrá-

tili. Toto odhalení a následné vyznání Bohu Tomáše vedlo k otázce, co má udělat, aby mohl uvěřit jako já.

Po dalším svědectví pracovala Boží milost na obou manželích. Tomáš vydal svůj život Ježíši z celého srdce a Alča o týden později. Kontakt s lékařem už nebyl tak intenzivní, pouze jim doporučil, ať navštíví nemocnici. Hned po jeho uvěření jsem si dovolil sdělit Tomáši dvě možnosti – buď se stane zážrak, nebo si ho Bůh povolá k sobě v době, kdy je Mu Tomáš nejbližší.

Radostné překvapení pro mě nastalo, když Tomáš ve své upřímné děkovné modlitbě řekl: „Bože, chceš-li si mě povolat k sobě, nechávám to na tvé vůli.“ Doposud jsem se nesetkal s tak bojovným člověkem, který si ve své nemoci a utrpení nikdy ani náznakem nestěžoval na svůj zdravotní stav a vybojoval si spasení.

Pár dní před smrtí obdržel Tomáš další fakturu za nesmyslné injekce neznámého původu v částce převyšující 100.000 Kč, i když bezpáteří lékař věděl o jeho velmi špatném stavu. Ještě teď ve mně tyto manipulativní praktiky vyvolávají odpor.

Dva dny poté Tomáš umřel a ve své poslední modlitbě zopakoval svou odevzdanost Ježíši. Nemohu vynechat zmínku o péči a lásce jeho ženy Alči. Ta se po celou dobu o Tomáše vzorně starala ve všech jeho potřebách. Rozloučení s Tomášem v kostele na Cvilíně zasáhlo všechny zúčastněné a bylo svědectvím o jeho spasení. Bohu vděčnost a dík.“

Proč /ne/chodíme do kostela?

Je neděle ráno a opět nám začíná ranní maratón, jehož cílem je pro naši rodinku do 9:00 opustit náš dům a vydat se směr kostel. Jsou neděle, kdy to jde zlehka, a jsou neděle, kdy je to prostě nářez ☹. Odcházím z domu se Štěpánkem v kočárku, a tak nějak doufám, že cestou usne a bude spát nejméně dvě hodiny. Štěpík spí, super. Bohoslužby začínají, i když mám pocit, že jsme si možná spletli čas, protože je nás tu jen hrstka. Každopádně postupně přichází ještě pár kousků. Sedíme a zpíváme první píseň a já se nemohu ubránit myšlenkám, které se mě drží již několik měsíců.

Co se to s námi děje?

Co se to s námi děje? Kde všichni jsou? Kdy se to stalo, že nás začalo při nedělním shromáždění bývat tak málo? Udělali jsme nebo děláme někde chybu? Lidé se pomalu vytrácejí. Nikdo nový nepřichází. Jen když o tom píšu, je mi z toho smutno. Přemýšlím o tom, jak náš sbor bude vypadat v budoucnu. Kolik se nás bude scházet za pár let?

Možná, že nedělní shromáždění ztratilo pro některé váhu. Možná, že se některým nechce vstávat. Možná musí vařit. Možná, že to některé prostě nebaví a nestojí jim to za to.

Patřím mezi ty, kdo věří v to, že nedělní bohoslužby by měly být nedílnou součástí křesťanova života jako např. čtení Bible či modlitba. Věřím v to, že vždy se to dá nějak udělat, aby člověk mohl bohoslužby navštívit, pokud to je pro něj důležité a stojí o to.

Proč chodím do kostela já?

Jsou neděle, kdy se mi osobně nedaří. Jsem původně z Křesťanského společenství. Byla jsem zvyklá na jinou formu bohoslužeb. Více osobní. Lidé se mohli, pokud chtěli, modlit nahlas, nemodlil se jen jeden člověk, byl prostor pro svědectví. Bylo tam méně liturgie. Tím rozhodně neříkám, že jsou naše bohoslužby špatné. Jen když člověk vy-

růstá v něčem, je pro něj pak těžké si zvyknout a pustit do srdce něco trochu jiného.

Osobně tak na našich bohoslužbách postrádám právě to, že se nemůžeme třeba svobodně a nahlas modlit. Nabídka toho, aby se kdokoliv přišel pomodlit. Někdy i písně ze staršího zpěvníku, které se rozléhají kostelem, jsou pro mě příliš nesrozumitelné a pochmurné. Ne vždy mi sedne kázání, ať už z toho důvodu, že musím neustále myslet na to, jak utišit křičícího a velmi mrštěného Štěpánka, protože ne všichni lidé jsou nadšení ze řvoucího mimina. Anebo prostě proto, že nejsem schopna se naladit na stejnou vlnu jakou má kázání. V těchto chvílích

si říkám, zda by nebylo lepší být v teple doma, pustit si kázání, jaké zrovna chci, zpívat si chvály, které se mi líbí.

Ne bylo, řeknu si po chvíli. I když to není vždy takové, jak bych si přála, tak jsem ráda, že můžeme být neděle co neděle ve společenství stejně smýšlejících lidí. Lidí, kteří se rozhodli svobodně trávit nedělní dopoledne v kostele, nechají vše, co mají za sebou a jdou. Tím vlastně prokazují Bohu úctu. Tento den, toto dopoledne je jen pro tebe Pane. Budu ho prožívat společně s ostatními ve tvém chrámu. To mě osobně duchovně obohacuje a nabíjí, když zrovna ty ostatní části bohoslužby nejsou pro mě osobně úplně ono.

A samozřejmě taky ten skvělý pokec u kávy po bohoslužbách, který se stal už pravidlem ☺. Jen málo lidí spěchá ihned domů. Většina zůstává a povídají si. Přijde mi to fajn, o to více je škoda, že je nás rok od roku méně. Myslím, že lidé neopouštějí Pána Boha, ale z nějakého důvodu opouštějí nedělní bohoslužby. Pokud se jim nelíbí celkový koncept bohoslužeb a není to pro ně to, co jim nejvíce sedne, je přirozené, že chodit nechtějí a poohlížejí se po jiném sboru. V tomto případě se za ně modleme, aby našli, co hledají.

Kdo chce, hledá způsob

A ty další důvody? Na mysl mi přichází můj oblíbený citát od Jana Wericha: „Kdo chce, hledá způsob. Kdo nechce, hledá důvod.“ Pokud opravdu chci chodit v neděli na bohoslužby a je tady něco, co mi vadí, co mi překáží, tak se budu snažit hledat způsob, jak to změnit. Nejen já osobně, ale i my. Buďme vnímaví a sami vyhledávejme lidi, o kterých víme, že již dlouho nebyli na bohoslužbách. Chtějme jim s pokorou a úctou pomáhat. Ukažme, že nám to není jedno a že nám na nich záleží. Ptejme se jich: „Co pro tebe můžu udělat, abys byl zase v neděli s námi?“ Modleme se za tyto lidi. Dávejme jim svůj čas. Jen tak se může něco změnit. Připomíná mi to verš z Korintským: „Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst.“ Pokud nic nebudeme dělat, jak pak má něco udělat Bůh?

Chtěla bych zde zmínit i pár řádků od spisovatele Józy Nováka, který se nad tímto tématem zamýšlí v brožurě Proč chodit do kostela:

„Různí lidé mi řekli, že oni nepotřebují chodit do kostela, protože Pán Bůh je všude. Písmo svaté nám praví, že celá příroda zjevuje slávu Boží. Jiní se dokonce vymlouvali na to, že Pán Ježíš ponejvíc učil a kázal venku, v přírodě, a nikoliv v kostele. Někteří lidé tvrdí, že do shromáždění chodit nemusí, protože oni si doma poslechnou duchovní program na televizi nebo v počítači, nebo si přečtou kázání, a někdy daleko lepší, nežli by slyšeli v kostele. A samozřejmě, že jsou lidé, kteří do kostela chodit nechtějí, protože se zklamali ve věřících nebo dokonce i v kazateli. Na neštěstí toto se někdy stane. Ale jsem si jist, že v Pánu Bohu se nikdo ne-

zklamal, a proto aspoň z toho důvodu by měl do kostela chodit.

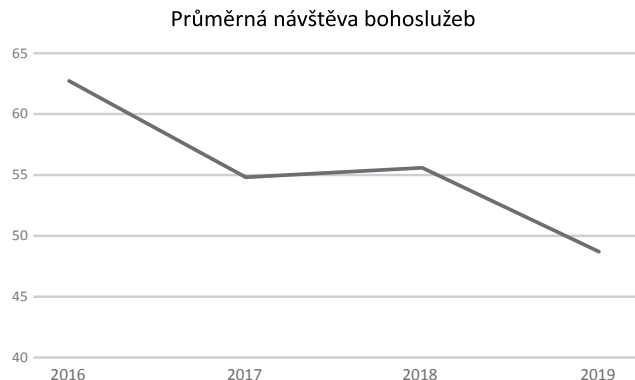
Proč chodit do kostela?

1. Nejdříve, protože Pán Ježíš je naším příkladem a On chodil do chrámu Páně. Častokrát čteme v písmu svatém, jak Ježíš vešel do chrámu (synagogy), aby lid učil. Evangelista Lukáš nám připomíná, že to byl jeho zvyk, aby v den sobotní šel do domu Božího. Kam chodíme v neděli my?

2. Jsem přesvědčen o tom, že když v neděli jdeme do kostela, jsme příkladem lidem kolem nás. Pravidelné chození do křesťanského shromáždění je tichým, ale pozitivním svědectvím, že jsme věřící lidé a že neděli až po dnes považujeme za Den Páně, že Krista milujeme a Pánu Bohu sloužíme. Nyní nehovořím o nějakém šovinismu, ale o pokorném a upřímném svědectví a opravdové službě Boží.

Písmo svaté nás také učí, abychom do kostela chodili. „Neopouštějme našich shromáždění, jak někteří mají ve zvyku.“

Netvrdím, že Pán Bůh je uzavřen do kostelní budovy, ani neříkám, že kostel či modlitebna je jediné místo, kde můžeme nebo máme Pánu Bohu sloužit. Ani neříkám, že člověk nemůže cítit Boží blízkost v krásné přírodě, nebo že se venku nemůže modlit. Jistě že ano! Jsou i lidé, kteří cítí Boží blízkost na venkově daleko lépe nežli v kostele. Avšak to jsou lidé, kteří tuto Boží přítomnost mají ve svém srdci. Jistě, že člověk může

Bohu sloužit v přírodě a Pána Ježíše chválit na venkově zrovna tak, jako v kostele. Budme však upřímní. Kolik lidí si na Pána Boha vzpomene, když jsou v té krásné přírodě? Obávám se, že těch je moc málo. Řekl bych, že ti, kteří se nenaučili Pána Boha ctít ve svém srdci a ve shromáždění s lidem Božím, ti Mu sotva budou sloužit v přírodě.

Člověk se ve světě snadno ztratí

Do kostela jdeme také proto, že tam jít chceme. Pán Bůh nikoho nenutí, aby mu sloužil nebo aby do kostela chodil. Věřící jdou do shromáždění, aby se pomodlili a Pánu Bohu za jeho lásku poděkovali. Jdou tam proto, aby společně s jinými věřícími oslavovali svého Stvořitele a Spasitele. Do shromáždění jdeme též proto, abychom se Bohu zasvětili do další služby. Zde se oddáváme Bohu v obět živou a v pokornou službu. Zde obnovujeme svůj slib a zde prosíme za odpuštění hříchu, za požehnání a vedení jak pro sebe, tak pro

naše blízké. Jdeme do kostela také proto, abychom se našli. Řekl mi jistý mladík: „Přišel jsem zase do kostela, abych se našel. Člověk se v tomto světě snadno ztratí.“ Jaká pravda! Jak rychle se lidé ztrácí Bohu, sboru i národu, protože ztrácí víru v živého Spasitele. Řekl mi kdosi jiný, že chodí do kostela, aby naplnil svoji duchovní baterii, aby mohl jak Bohu, tak lidem opravdověji sloužit. Souhlasím s tímto svědectvím, protože věřím, že společné shromáždění je místem, kde naše víra bývá obnovena a prohloubena. Když odkulíme uhlí z ohniště, rychle zhasne. Tak je to s lidmi, kteří se odtáhnou od ohně sborového života. Jejich víra brzo zhasne a jejich svědectví umře. Ve společném shromáždění mají možnost, aby se rozhořeli pro službu Boží. Ve společném shromáždění můžeme aspoň na chvíli zaletět k trůnu Otce nebeského a zapomenout na všechny starosti a problémy, kterými je každý člověk tak často obklopen. Těm lidem, kteří tvrdí, že do kostela přestali chodit, protože tam nic nenalezájí, chci říci toto. Možná,

že jste ve shromáždění doposud nic nenašli, a to jen proto, že jste nic nehledali a za nic neprosili. Ten, kdo chce v neděli v kostele něco obdržet, ten se na shromáždění v týden musí připravit. Zkuste se za shromáždění celý týden modlit a uvidíte, že v neděli obdržíte mnoho požehnání a duchovní posily.“

A proč (ne)chodíte do kostela vy?

Jestli máme být zdravý a fungující sbor, je důležité si nejen udržet stávající členy, ale umět i získávat nové členy. Tohle je další zásadní problém, který úzce souvisí s tímto tématem. Staří odcházejí, ale noví nepřicházejí. Co děláme pro to, aby k nám na shromáždění přicházeli noví lidé? Budme k sobě upřímní. Nic moc. Je to ale správně položená otázka? Málokdo přijde na shromáždění jen tak. Většinou je příchod na bohoslužbu až několikátým bodem cesty hledajícího člověka. Předchází mu osobní rozhovory, pozvání do skupinky apod.

Možná by správně otázka měla znít takto: Zvěstujeme dostatečně Boží slovo a jsme učedníky Božími? Máme lidem, které oslovíme, co nabídnout? Dokážeme lidi kolem sebe nějak zaujmout? Obávám se, že budou převažovat spíše negativní odpovědi. Pokud by to tak nebylo, do kostela by přicházeli sem tam noví hledající jedinci. Jak to změnit? Možná by stá-

lo za to, aby více fungovaly skupinky, do kterých by se dali naši přátelé pozvat. Kam jinam pozvat člověka, se kterým přišla řeč na Boha, Ježíše atp. a který vypadá, že touží po dalších informacích? Hned na bohoslužby? To asi nebude to pravé ořechové.

Právě skupinky se zdají být jako nejlepší varianta. Jste členy nějaké skupinky? Já se přiznám, že nejsem. Mrzí mě to, možná bych měla. Právě i kvůli tomu, aby měl ten hledající človíček, který k nám zabloudí díky Pánu Bohu, kam přijít. Taky by asi stálo za to, abychom sem tam udělali nějakou akci, aby se o nás více vědělo. Pokaždé, když jsem s dětmi venku a jde-me po městě, potkávám na jednom rohu jehovisty. Stojí tam, ať je teplo, zima nebo déšť. Jsou tam a dávají o sobě vědět. Nikoho nenu-tí, usmívají se, a když cítí, že je prostor pro rozhovor, tak jdou do toho. Možná bychom si měli od nich vzít příklad, jak jsou vytrvalí a ochotní se nasadit pro danou věc. Těch věcí, co by se dalo dělat, je spousta. Máte nějaký nápad? Sem s ním. Nemáte? Nevadí. Modlete se. To je to nejvíc. Pokud se nebudeme i modlit a předkládat naše touhy, prosby a vedení Pánu Bohu, bude naše snažení marné. Modleme se, dávejme o sobě vědět, navazujme kontakt s lidmi, pozvěme je na skupinku či jiné menší setkání. Pokud tohle budeme dělat, věřím, že Pán tomu požeh-ná a pak jednou v neděli na shromáždění přijde někdo nový.

Marta Marková

Biblické pojmy

Nazaret

Pán Ježíš se narodil v Judském Betlémě, protože byl z rodu Davidova. Tak to mělo být, tak to bylo předpovězeno (Mi 5,2). Ale vyrůstal a dospěl v jiném městě, v Nazaretu. Matouš a Lukáš důvod uvádějí odlišně, ale na věci samé to nic nemění. Ježíš býval (snad) podle svého domovského města nazýván Nazaretský.

Mezi Betlémem a Nazaretem byl velký rozdíl. Zatímco Betlém leží kousek od Jeruzaléma, v centru Judejského osídlení a zbožnosti, Nazaret je daleko na severu, v Galileji, což je oblast pro pravověrného žida poněkud podezřelá. Z Jeruzaléma je tam daleko, navíc se jde přes Samařsko plné nepřátelských odpadlíků. V Galileji nebyli židé všude ve většině, oblast byla národnostně a tedy i nábožensky poměrně promísaná. Proto se Judejci od Jeruzaléma dívali na nazaretské tak trochu skrz prsty. „Co může z Nazareta vzejít dobrého?“ Ptá se Natanael Filipa, když od něho slyšel o Ježíši z Nazareta (J1,46). Z Judska viděno to byl zapadák daleko na okraji.

Ale také se tam setkávali lidé různých národů, náboženství a kultur. Mezi lidmi odlišných jazyků sloužila zjednodušená řečtina (koiné) podobně jako dnes angličtina. Židé tu nebyli tak vymezení a uzavření vůči cizincům jako v okolí Jeruzaléma. A z takového prostředí přišli ti nejvýznamnější z Ježíšových učedníků. To mohlo později přispět k šíření evangelia mimo typicky židovské prostředí.

Pro nás jistě poučení, že nemáme hledět na to, odkud kdo přichází, ale co přináší.

Martin Litomiský

Krnovské KS má nového pastora

Krnovské Křesťanské společenství má nového pastora. V červnu tohoto roku se jím stal Martin Čunek. Martin se k nám přistěhoval z Nového Jičína. Je to původně vystudovaný zootechnik a v rámci KS studoval interní biblickou školu, různé kurzy pro vedení, pastorační, evangelizační a jiné. Vzhledem k velmi úzkým vazbám mezi členy našich společenství a častým společným akcím, jsme se rozhodli formou rozhovoru Martina a jeho rodinu více přiblížit.

● Martine, odkud jste se k nám přistěhovali?

Bydleli jsme v okrese Nový Jičín, v Suchdole nad Odrou, chodili jsme do místního sboru Apoštolské církve, kde jsme byli spolu s Ginou staršími sboru. Dostali jsme nabídku pohlídat dům americkým misionářům, kteří museli narychlo odcestovat. Hlídale a krmili jsme dva pejsky a bydleli v krásném domě, což se nám tak zalíbilo, že jsme se již do Suchdolu nechtěli vracet a hledali jsme bydlení v okolí Nového Jičína. Nasmlouvali jsme si prohlídky nemovitostí a právě v té době přišla nabídka z KS, jestli bychom se, když už se stěhujeme, nechtěli přestěhovat „o kousek“ dál a podpořit krnovský sbor KS. No a tak jsme tady.

Samozřejmě jsme se za tuto věc modlili, také jsme jeli Krnov navštívit. A líbilo se nám tady, krásné město, relativně hodně mladých lidí na ulicích, příjemná atmosféra.

Nakonec ale bydlíme v Úvalně, kde jsme koupili starší domek s velkou zahradou. Chovám domácí zvířata, proto ta vesnice a zahrada.

● Představ nám prosím svou rodinu.

S manželkou jsme spolu 7 let, máme za sebou zkušenost s rozvedením. Máme dvě děti z předchozího manželství a spolu jsme se dali na „pěstování“ dětí, které o své rodiče přišly. Pět let jsme byli pěstouny na přechodnou dobu, nyní jsme již dlouhodobými pěstouny a v péči máme dvouletou holčičku Elišku.

● Odkud pocházíš a v jakém prostředí, případně jak jsi uvěřil?

Narodil jsem se ve Zlíně a vyrůstal v tamním sboru Církve bratrské, v Bohu jsem věřil od malička, ale svůj život jsem mu odevzdal v 18 letech. Bůh mě přemohl svou dobrotou. Byl jsem večer před maturitní zkouškou dost nervózní, věděl jsem, že pokud se mi maturita nepovede, mohu zapomenout na studium na vysoké škole. Věděl jsem také o slabých místech v mých znalostech, doučit jsem se to již nemohl, tak nezbývalo nic jiného než modlitba. Modlil jsem se opravdově asi dvě hodiny a pak mě navštívil neuvěřitelný pokoj a klid. V první chvíli jsem si myslel, že jsem se asi zbláznil, přece není možné být v klidu chvíli před tak důležitou

tou zkouškou! Myslel jsem, že ráno budu mít opět sevřený žaludek i sucho v krku, ale ne. Ten nadpřirozený klid mi vydržel celou noc (dobře jsem se vyspal), ráno i celé dopoledne. A výsledek? Otázky parádní, učitelé příjemní, hodnocení nadmíru dobré. Odcházel jsem ze školy a Bohu jsem děkoval. A tady jsem se rozhodl, že už nebudu žít bez Boha, ale s Ním. Aniž by mě v tu chvíli k tomu někdo z lidí vedl, vyznával jsem Bohu své hříchy a prosil za odpuštění. Bůh mě přijal a vstoupil do mého života. A přišly změny. Například mě začalo bavit číst Bibli. Přestože jsem všemu nerozuměl, vnímal jsem, že ta četba sytí moje nitro.

● Kde jsi doposud sloužil?

Protože jsem se dostal na vysokou školu do Prahy, duchovně jsem vyrůstal v CB v Římské ulici. Tam jsem začal sloužit nejdříve v pěveckém sboru a chválící skupince, později jsem vedl kurz základů víry pro mládežníky. V tom stejném čase jsem také navštěvoval charismatický sbor ČCE na Maninách. Po sametové revoluci jsem natrvalo zakotvil v nově vzniklém sboru Křesťanského společenství Praha. Byl jsem členem, po několika letech vedoucím domácí skupinky, po dalších letech starším sboru a nakonec se bratrům jevílo, že bych měl být pastorem nově vzniklého regionu (místního společenství) v Praze. Dali jsme mu jméno Palmovka podle místa, kde jsme se scházeli. A schází se tam dodnes.

● Jakou máš pro krnovský sbor vizi?

Budeme pracovat na tom, aby to byl sbor pro všechny generace, aby to bylo místo, kde se lidé setkávají s Bohem, nacházejí víru a sílu pro každodenní život. Chceme být místem, které umožní lidem růst, nacházet svá obdarování a Bohu sloužit. Samozřejmě Bohu nesloužíme jen v církvi, ale hodně ve svých rodinách, zaměstnáních, bydlištích, proto chceme být světlem a solí a misijně působit. Moc si přeji, abychom společně vytvářeli rodinu, která drží při sobě a kde je lidem dobře. Víím, že je před námi kus cesty a zároveň věřím, že je v tom všem Bůh s námi.

● Pánu slouží i tvoje žena, jak jsem slyšel. Můžeš sdělit také něco o její službě, ať už z minulosti, nebo současnosti?

Moje žena Jiřina Gina má tak bohatou a zajímavou minulost, že by to vyšlo na samostatný rozhovor. Je známá v křesťanských kruzích především díky svým písním a chválám, které v průběhu let složila. Její písně se zpívaly a dost možná ještě zpívají téměř po celé republice. Její služba ovšem není jen ve vedení chval a zpěvu, je mi velkou oporou ve sborové práci. Má ráda lidi, zajímá se o ně, modlí se, a proto umí pomoci prakticky, pastoračně i prorocky (nadpřirozeně). Jak říká Marcelka Dědičová z krnovského KS, Gina je tou nejlepší manželkou pastora.

/ps/

Narozeniny ve sboru

Milí bratři a sestry, blíží se Vánoce, kdy budeme oslavovat nejslavnější a nejvzácnější narozeniny v dějinách lidstva – narození Spasitele světa, Pána Ježíše Krista. Připomeňme si ve svých srdcích, že se Ježíš narodil i pro nás. Nenechme se strhnout komerční atmosférou, kterou kolem Vánoc vytvářejí média a upřeme náš vnitřní zrak na Ježíše a jeho dokonalé dílo spásy.

Všem oslavencům v tomto období přeje me pevné zdraví a plnost Božího požehnání. Přijměte povzbuzení ze Žalmy 146, verše 5-6:

*„Blaze tomu, kdo má ku pomoci Boha Jáko-
bova, kdo s nadějí vzhlíží k Hospodinu, svému
Bohu, jenž učinil nebesa i zemi s mořem a vším,
co k nim patří, jenž navěky zachovává věrnost.“*

*Za redakční radu
Eva Roztomilá*

Leden:

Zuzana **Hazan**, Jindřich **Galda**,
Vladimír **Vašíř**, Ester **Tylečková**,
Karel **Tyleček**, Marie **Čepová**, Jiří **Švéda**

Únor:

Jan **Kielar**, Ludmila **Lukášová**,
Denisa **Vyroubalová**, Josef **Dolek**,
Viktor **Tyleček**

Březen:

Lubomír **Horák**, Jiří **Pleva**, Erik **Svítíl**,
Soňa **Lukášová**, Antonie **Ničmanová**,
Patrik **Lukáš**, Eva **Velíšková**, Rostislav **Lukáš**,
Milada **Nálepová**, Jana **Švédová**,
Milan **Swider**, Eliška **Davidová**

Pozvání k radosti

Atť svítí vánoční stromeček

Atť hoří na něm světla

By do všech srdcí i srděček

Vánoční radost slétla

Atť zpívají píseň vánoční

Na celém světě děti:

Vždyť radostná zvěst z nebe zní

A ke všem lidem letí.

Že přišel na svět Kristus, Král

Že Boží syn se zrodil

Aby nám v lásce panoval

A z hříčů vysvobodil

INZERCE:

**Vážení čtenáři
Dobrého pastýře.
Využijte možnost oslovit
sice nemnoho, ale zajímavých
lidí ☺, a to ZCELA ZDARMA!
Stačí jen text zaslat
na naši adresu:
dobrypastyr@post.cz**

**Neměl by někdo zájem jet
na 15denní poznávací
zájezd s Dájou na Kubu?
Blíží informace
na tel. č.: 604 943 096.
Děkuji.**

Nocleženka v Armádě spásy

Drazí přátelé, možná někteří z vás víte, že Armáda spásy rozjela před pár lety projekt „Nocleženka“. Loň jsme také jako sbor přispěli pár nocleženkami. Akce probíhá i letos, a tak si o ní dovolím napsat opět pár informací. Věřím, že se zase do projektu zapojíme.

O co jde? Tady je krátký popis z oficiálních stránek Armády spásy:

Zakoupením NOCLEŽENKY v hodnotě 100 Kč podpoříte konkrétního člověka bez domova, který tak bude moci díky Vašemu daru strávit noc v teplé noclehárně Armády spásy, nejde však pouze o přespání, člověk bez domova má v rámci noclehu zajištěnu i polévku s pečivem, teplý nápoj a má možnost se osprchovat a provést osobní hygienu. Každá zakoupená Nocleženka má přiděleno své číslo, které je pečlivě evidováno, aby mohl být dárci informován, když je „jeho“ Nocleženka využita. Ke každé transakci je přidělena jedna Nocleženka, která

je vytištěna přímo v dané Noclehárně, předána terénnímu pracovníkovi a ten ji předá přímo člověku v nouzi.

Jak dále pomoci lidem bez domova v zimě?

Máte možnost darovat v zimě lidem bez domova teplé oblečení, deky, spacáky, zimní boty, čepice, šály, rukavice apod. Vaše materiální dary ideálně odnesete na pobočku Armády spásy ve Vašem městě. Oslovily nás ale například i konkrétní firmy, které mezi svými zaměstnanci uspořádaly firemní sbírky pro lidi v nouzi.

Chcete se zapojit?

Nocleženku můžete zakoupit online na www.noclezenka.cz nebo pokud byste chtěli pomoci přímo lidem bez domova v Krnově, pak můžete dát peníze přímo mně a my potom za ně zakoupíme Nocleženky přímo v Armádě spásy v Krnově. *Marta Marková*

NOCLEŽENKA

POSKYTNUTÍ NOCLEHU PRO 1 OSOBU NA 1 NOC

Témata k modlitbám

Poděkování Pánu Bohu za celoroční péči o nás, za naše rodiny, za náš sbor, za církev, za naši zemi, za požehnání a jeho milosrdenství.

sbor:

- za práci našeho staršovstva, za našeho faráře br. Martina
- za učitele v nedělní škole, za děti, mládež, dorost i za jejich rodiče
- za náš pěvecký sbor
- za ty, kteří byli v našem sboru konfirmováni, nebo pokřtěni a „ztratili se ve světě“, kým by našli cestu zpět k našemu Pánu Ježíši
- za lásku, porozumění a odpuštění v našich rodinách

Krnov:

- skoncovat s hazardem – jakýmkoliv
- za lékaře, sestry, učitele, policii, městské zastupitele
- za bezpečnost na silnicích
- aby mezi dětmi a mládeží vymizelo násilí

Politika:

- za rozumnou sociální podporu těch, kteří to opravdu potřebují
- za prezidenta, ať s ním Bůh jedná, aby se obrátil, a co nejvíce naplnil Boží záměry
- ať Bůh připravuje a povolává čestné a moudré lidi na klíčová místa společnosti
- ať jsou usvědčeni a odstaveni od vlivu ti, kdo mají nekalé úmysly a svádějí náš národ ke zlému
- ať se nepodaří prosadit zákony, které odporují Bohem danému řádu
- za udělení azylu čínským křesťanům, kteří o něj žádají
- za zdravou a vyváženou politiku vůči USA, Rusku, EU, Číně, Izraeli a dalším zemím

Církev:

- požehnání pro práci křesťanských médií a misijních organizací
- ať jsou mnozí lidé zasaženi evangeliem a vydají život Bohu

Naši nemocní:

- Michal Vybirál, Luboš Horák, Vladimír Strádal, Pavel Lojda, Miluška Vojáčková, Jana Maláčová, sestra Ničmanová, sestra Růžičková

Vzpomínka na vznik Demokratické iniciativy

Jak mnozí víte, náš kazatel Martin Litomiský se v době před listopadem 1989 politicky angažoval v uskupeních, která nebyla tehdejšímu režimu zrovna příjemná. V souvislosti s třicátým výročím Sametové revoluce a událostí souvisejících se konala celá řada vzpomínkových akcí. Na jedné z nich byl i náš bratr kazatel. Její obsah a význam na náš dotaz shrnul takto:

„V pondělí 11. listopadu jsem se zúčastnil diskusního večera se vzpomínkou na Demokratickou iniciativu. Ta vznikla v roce 1987 jako skupina zaměřená (na rozdíl od Charty 77), vysloveně na politickou činnost díky třem výrazným osobnostem v jejím čele. Byli to Emanuel Mandler (zemřel před deseti lety), Bohumil Doležal a Karel Štindl. Právě před třiceti roky, 11. 11. 1989, jsme prohlásili tuto iniciativu politickou stranou nezávislou na Národní frontě, pod názvem Československá demokratická iniciativa a požádali ministerstvo vnitra o její registraci. Považovali jsme za nutné neštitit se všeho, co se nazývá politika a naopak se snažit o její kultivaci, dát k tomu příklad občanům tehdejšího Československa.

V současné době v takové snaze pokračuje Klub na obranu demokracie (KOD), který diskusi uspořádal. V čele klubu je předseda Bohumil Doležal a účastní se na jeho činnosti řada členů bývalé Demokratické iniciativy. Nijde o vlastní politické cíle, ale o kultivaci politického prostředí v naší společnosti.

Domnívám se, že starost o soužití ve společnosti (společnost, obec = polis, politika) a její organizace patří také k odpovědnosti křesťana. Vždyť není jedno, v jakém společenském prostředí žijeme. Začít je možné třeba drobnou kultivací vztahů mezi nejbližšími a to se pak může postupně projevit i v širších souvislostech.“

Svědectví

Jde tu o zázrak velkorysosti

• Ladislav Heryán, salezián, katolický kněz, spisovatel, pedagog a „pastor undergroundu“

Před několika týdny mě oslovil příběh jedné rodiny, která se ocitla ve velmi špatné finanční a životní situaci. Mnozí z vás znáte i další detaily. V neděli 8. prosince jsme pro ně pořádali sbírku. Přesněji řečeno na dřevo, kterým si budou moci zaplatit, aby měli teplo v těchto mrazivých dnech. Díky všem, kteří jste jim přispěli.

Když jsem se o této rodině dozvěděla, hned mě napadlo, že bychom ji mohli pomoci nejen my osobně jako rodina, ale že můžeme pomoci jako celý sbor. Víme, že takových lidí, kteří nemají peníze, domov nebo jídlo je mnoho a že ne každý chce přispět někomu, o kom třeba ví, že do té či oné situace spadl vlastní vinou. Nebo někdo nerad přispívá, když ví, že se

tím nic moc nezmění. Přesně tak to je asi u této rodiny. Peníze, co se vyberou na dřevo, je asi nevytrhnou z té špatné situace, ve které jsou. Neříká to pro ně řešení, ale aspoň budou mít teplo. Říkala jsem si, zda do toho jít a přednést to před sborem. A pak mě do očí praštila hned první kapitola knihy, kterou jsem si začala číst. Jde o knihu Ladislava Heryána, Stopařem na této zemi.

„Dojeli jsme. Dávám Ondrovi (bezdomovec, stopař) peníze, aby viděl, že se o něj Pán Bůh stará, a naplňuje mne posvátný pocit, že jsem mohl chvilku v autě vézt Ježíše. Cestou přemýšlím, co vlastně Jan Křtitel myslil tím, že „Ježíš bude křtít Duchem svatým“. Snad můžeme říct, že tu jde o zázrak

velkorysosti?... Jsme-li velkorysí, věci vždy dostanou svůj správný řád. Ve velkorysosti jde totiž o samu podstatu vesmíru, ten je přece dílem toho, který je Velkorysost sama... Jestliže bych Ondrovi, tak jako všichni řidiči přede mnou, nezastavil, žádný příběh by se neudál, jen bych prostě projel kolem starého podivného pána. Jenže jsme-li velkorysí, je to Pán Bůh, kdo se stará. Jsme totiž v jeho řádu věci a dovolíme mu se starat.“

Víc nepotřebuju přemýšlet. Děkuji Pánu Bohu za to, že ke mně takto promlouvá a dává mi ujištění. V hlavě se mi honí, jak co nejvíce říct vše lidem ze sboru a zda budou ochotní a velkorysí. Věřím, že ano.

Marta Marková

Modlitba ve stáří

sv. František Salesky

Pane, ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý.

Chraň mne před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci.

Zbav mne velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých.

Nauč mne, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych při tom nevrtal a neporučnickoval.

Zdá se mi, že je škoda z přemíry moudrosti nerozdávat - ale ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár svých přátel.

Nauč mne, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť o nich hovořit roste rok od roku.

Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mě trpělivě je snášet.

Také se neodvažuji prosit o lepší paměť - ale jen trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s jejich pamětí.

Nauč mě té obdivuhodné moudrosti umět se mýlit.

Drž mě, abych byl, jak jen možno, laskavý. Starý morous je korunní dílo ďáblovo.

Nauč mě u jiných odhalovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar, abych se také dovedl o nich zmínit.

Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale tobě, Pane, to říkám - bojím se stá-

ří. Je mi tak, jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit čas. Pociťuji, jak den ze dne ztrácím sílu a přicházím o bývalou krásu.

Byl jsem pyšný na to, že se stále ještě mohu měřit s mladými. Teď cítím a uznávám, že již toho nejsem schopen.

Byl bych směšný, kdybych se o to pokoušel.

Ale ty, Pane, říkáš: „Kdo věří ve mne, tomu narostou křídla jako orlovi.“

Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak ty jej řídíš. Ne mrzoutsky, ne lítostivě, ne se skleslou náladou, ne jako odcházející, ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu ty mě ještě povoláš.

A k tomu mi dej všechnu sílu srdce.

Amen.

Milí přátelé, bratři a sestry,

s vděčností za Vás a Vaši podporu posílám aktuální zpravodaj ze služby ve školách.

Zároveň Vás chci informovat, že jsme změnili číslo účtu. **Od 16. 9. 2019** máme nový bezpoplatkový účet u Fio banky. Číslo nového účtu je **177 544 038/2010**. Nový účet má stejné číslo, ale jiný kód banky. Stávající účet u ČSOB 177 544 038/0300 byl k **31. 10. 2019 zrušen**. Máte-li zřízený trvalý příkaz, prosím změňte kód banky na **2010**. Budeme rádi, když nám naši pravidelní dárci dáte echo, že jste tuto změnu vzali na vědomí. V případě, že pošlete peníze na starý účet, peníze Vám banka vrátí zpět na Váš účet.

Roman Hota

Serial

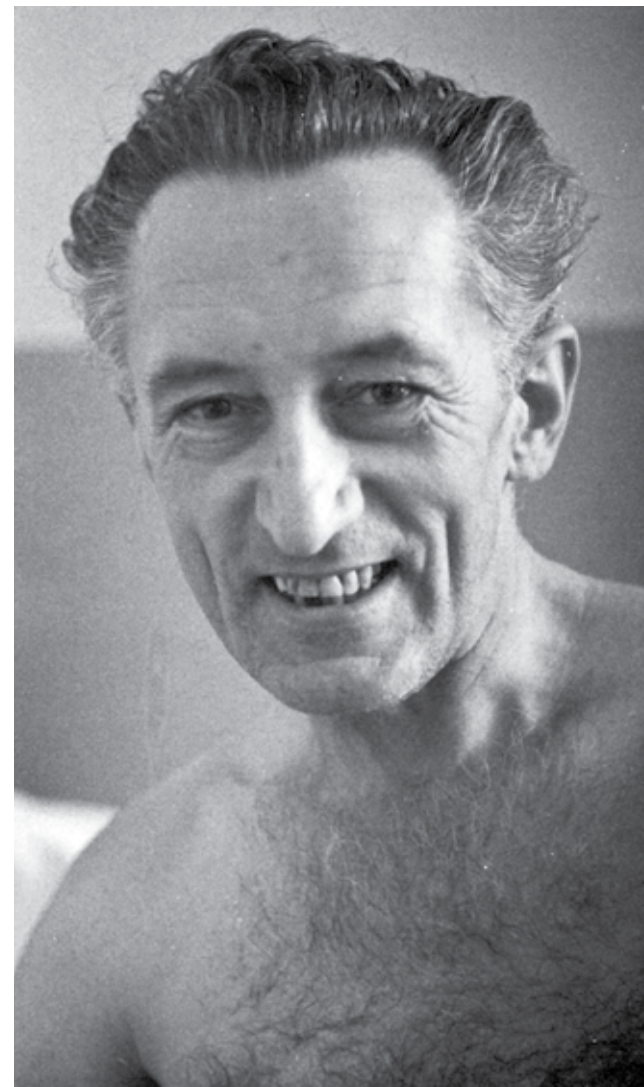
Životní cesta víry VIII.

Příběh Bronislava Kielara, diakona ČCE Krnov, 1971-1987

Příběh mého otce pokračuje dál, i když v minulém čísle jsme skončili s vyprávěním v situaci, kdy měl namálež, aby neztratil státní souhlas ke službě v církvi. On sám o tom píše ve svých vzpomínkách na 70. léta: „Zvyšoval se tlak policejního režimu a STB byla stále ve střehu...viz zájezd mládeže do NDR a následné vyslýchání. Mnohé se dalo přikrýt pod brigády na opravě kostela. Spolupracovala mládež naše, katolická a také z CB a BJB“.

Bylo tomu tak, že v době největšího tlaku ze strany státu byly různé denominace více semknuty a ochotny ke spolupráci. Tatínek na to vzpomíná takto: „Konały se pravidelné celotýdenní postní večery, alianční večery, adventní večery.“ Ani během opravy kostela neubylo nic ze sborového života. Pravidelné byly také bohoslužby v diasporách.

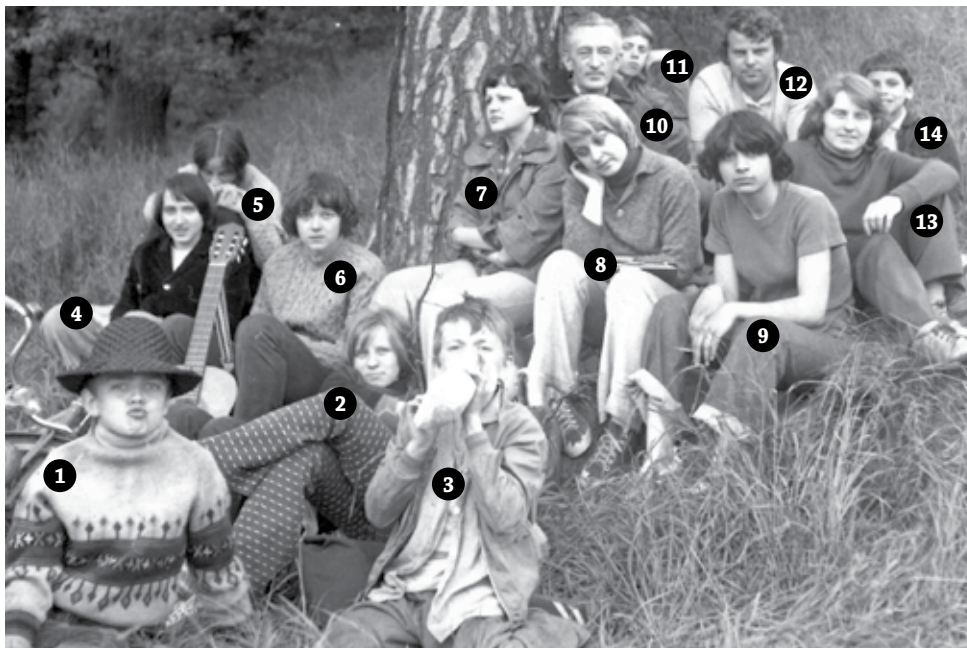
K této službě se váže následující příhoda. Stalo se to v březnu 1976. Otec měl odpoledne sloužit v Třemešné. Při odjezdu však nemohl nastartovat sborové auto Fiat 600D. Maminka si ochotně sedla za volant a otec začal auto tlačit. Tu z blízkých kasáren nečekaně přiskočil ruský voják, ve snaze pomoci zabral a otec, který se tak ocitl bez opory, upadl a zlo-

• Fotografie z března 1976. Krnov - nemocnice, chirurgické oddělení. Bronislav Kielar se zlomenou rukou, kterýžto úraz mu přivodil ochotný ruský voják při roztlačování sborového auta.

• Foto z Lichnova 5. června 1977. Jedná se o odpolední bohoslužbu v diaspoře Lichnov, zpívá krnovská mládež. Zleva: Hana Mikulecká, Romana Šálová, Tamara Maláčová, Věra Maláčová, Lenka Snášelová, Ljuba Smolíková a Ruth Kielarová.

• Výlet krnovské mládeže s farářem Kielarem do Lichnova k Bártkům. 1. Láďa David, 2. Tamara Maláčová, 3. Karel David, 4. Ruth Kielarová, 5. Ljuba Smolíková, 6. Lenka Snášelová, 7. Dana Bártková, 8. Marta Jakubčiková, 9. Jiřina Davidová, 10. Bronislav Kielar, 11. Jarek Sedláček, 12. Rostík Sedláček, 13. Věra Maláčová, 14. Petr David.

• V 70. letech byly časté výlety po katolických farnostech, kam byli z vnitrozemí do pohraničí přemísťováni aktivní kněží. Snímek je ze setkání 10. května 1974 na katolické faře ve Zlatých Horách. Horní řada zleva: Mirka Bártková, páter Holka - katolický kněz, Bronislav Kielar, Zdena Měšťanová, Hana Šálová, Ruth Kielarová, Rostík Sedláček a Věra Maláčová. Spodní řada: Tamara Maláčová, Dana Bártková, Romana Šálová.

mil si pravou rukou. Skončil na pár dní v nemocnici na chirurgii.

Nepříjemné bylo, že se to stalo uprostřed oprav kostela, a v létě. Byl to totiž právě otec, kdo chystal žebříky až na věž. Na přiložené fotografii je vidět tátův rozzářený obličej, nikdo by si asi netipnul, že pochází právě z nemocnice v době jeho hospitalizace. *Pavel Kielar*

Ekumenická spolupráce

Na podíl bratra Bronislava Kielara a na ekumenickou spolupráci na Božím díle v sedmdesátých letech zavzpomínala paní Jarka Boráková, rozená Plšková,

dcera pana Plška, katolika, který s bratrem Kielarem blízce spolupracoval. Její vzpomínky zaznamenala Růta Višnyová, dcera Bronislava Kielara.

„Pan Plšek z katolické církve a tatínek od začátku praktikovali ekumenu. Pan Plšek dělal velmi pěkné nástěnky do katolického kostela i nám. Oba pánové spolu vedli dlouhé hovory, probírali rozdíly, nedostatky i klady obou denominací, ale nikdy je to nerozdělilo. Hovořili spolu samozřejmě také o církevních tajemnicích, kteří tehdy výrazně komplikovali a ztěžovali život církvím a zejména těm jejím aktivním členům.

Pan Plšek byl během studia bohoslovecké fakulty ve třetím ročníku se všemi spolustudenty internován do PTP tábora (Pomocný technický prapor). Bylo to na neurčito, vůbec nevěděli, kdy je pustí. Za komunistického režimu byl tajně vysvěcen v řeckokatolické církvi. Nikdo však o tom nesměl vědět, jeho děti nic netušily, teprve po „Sametové revoluci“ se vše dověděly. Veřejnou kněžskou službu začal až v r. 1992, kdy mu bylo 62 let a byl už vdovec. Působil z domu a měl na starosti farnosti Skrochovice, Holasovice, Úvalno a vypomáhal v Krnově i Opavě.“

Stránka pro děti

Milé děti,

víte, co se stalo kdysi dávno v Betlémě? Náповědou vám je dnešní obrázek. Je to tak, na slámě mezi zvířaty se nám narodil neobyčejný Král, Boží syn, Ježíš. A my brzy oslavíme jeho narozeniny. Těšíte se na Vánoce? A dostáváte rádi dárky? Jeden jsme už od Pána Boha dostali, ten největší dar, protože nás moc miluje. Díky Ježíši se můžeme doopravdy setkat s Bohem. On nás přišel zachránit. Děkujeme Ti, Pane Ježíši!

PS: vyhlašujeme odměnu za krásně vybarvený obrázek – přineste Martě Markové nebo Ludmile Lukášové do kostela. :-)

Českobratrská církev evangelická v Krnově

kazatel sboru:	farář Martin Litomiský
adresa:	Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8, Krnov, 794 01, tel.: 552 302 109, mobil: 603 547 796
číslo účtu sboru:	1845328379 / 0800
úřední hodiny:	čtvrtek 9 – 12 hod, 16 – 18 hod.
www stránky:	http://krnov.evangelnet.cz
na požádání:	- katechetická příprava ke křtu - vysluhování Večeře Páně nemocným členům sboru - pastorační rozhovory, rozhovory v krizových situacích, zpověď - předmanželské rozhovory, příprava ke sňatku

Svatby, křty a katechetické přípravy je zapotřebí dohodnout s kazatelem sboru v dostatečném předstihu.

Pravidelná shromáždění v Krnově:

Neděle 9.45 hod.	bohoslužby v evangelickém kostele
Úterý 17.00 hod.	biblická hodina na faře
Středa 17.00 hod.	Hovory o víře (přednášky s diskusí) na faře
Čtvrtek 17.00 hod.	zkoušky pěveckého sboru na faře
Pátek 17.00 hod.	modlitební setkání na faře
Pátek 18.00 hod.	Dorost – setkání dětí školního věku na faře
Sobota 18.00 hod.	setkání mládeže na faře

Pravidelná setkání v Branticích:

2. středa v měsíci u **Strádalových**, Brantice č.p. 179, na nádraží ČD v 17.00 hod.
- biblická hodina

1. pondělí v měsíci – ekum. modl. setkání v různých církvích dle domluvy

Redakční rada: Bedřich Marek, Eva Roztomilá, Darina Balová, Miluše Čičmanová, Petr Strnadel.

Příspěvky: můžete předávat redakční radě, nechat na faře, nejlépe však posílat e-mailem na adresu: dobrypastyř@post.cz

Redakce vyzývá všechny členy i přátele sboru:

PIŠTE NÁM!

**Pište články, posílejte fotografie,
ale vítáme i připomínky, podněty a kritiku.**

dobrypastyř@post.cz

Vánoční hra bude letos vyprávět o Jonášovi

Dětská slavnost v neděli 22. prosince

Také letos sáhl realizační tým naší vánoční hry vedený Věrou Markovou po osvědčeném autoru. Vybrali hru Luďka Rejchrt, který byl po mnoho let farářem sboru ČCE v Praze-Braníku a letos začátkem roku zemřel krátce po svých 80. narozeninách (starší bratr Miloše Rejchrt). Hra má název *O Jonášovi* a její téma by se dalo vyjádřit asi takto: Bohu nikdo neutěče, a také: Na milost není nikdy pozdě.

V hlavní roli Jonáše se přítomným představí náš osvědčený herec Patrik Lukáš. Po jeho boku vystoupí andělci pod vedením anděla Gabriela ztvárněného stejně úžasnou Věrkou Wdówkovou. Na podiu, jímž se opět stane prakticky celý kostel, se objeví manželky námořníků, kteří hodili Jonáše do moře, vojáci, královna z města Ninive a další. Obsazení rolí bude vpravdě ekumenické, herci jsou z KS, od adventistů, děti z mimosborových rodin a samozřejmě od nás z ČCE.

Co se týče kostýmů, může se realizační tým opřít o jejich velkou zásobu z minulých desetiletí. Oděvy zpočátku šila Růžena Maláčová a později z velké části Miluška Čičmanová. Huďbu jako vždy citlivě vybrala a dala dohromady z různých zdrojů Tamara Maláčová.

Režisérky a také duše všech našich „kostelních“ divadelních představení Věry Markové jsme se zeptali, jestli si pamatuje, kolikátá hra už to vlastně je. „Kratší vánoční hry a scénky fungují už velmi dlouho. První vystoupení, na které si vzpomínám a kdy jsme byli v kostýmech, je z roku 1969, za faráře J. Strádalové. Od roku 1993 o Vánocích hrajeme většinou hry od Luďka Rejchrt. Podle mě zatím není překonán. Hry si musíme vždy trochu přizpůsobit podle našich možností. Nejčastěji redukuje počet po-

stav, protože nemáme tolik herců. Většinou vždy jde o příběh ze Starého Zákona, který nenásilně přejde do vánočního příběhu o narození Ježíše.“

Věrka také podotkla, že za ta léta zažili dost napínavých chvil i úsměvných situací. Před lety například hráli o ovečkách a zlém vlku. Všechny děti měly na sobě ovčí uši a měly dřepět za ohrádkou, aby je vlk nenašel. V kritickou chvíli, kdy se vlk blížil k pódiu, jedna z oveček vstala (nebudeme uvádět jméno ☺) a na celý kostel zavolala: „Tatínku, pomoc!“ Všem trochu zatrnulo, jestli nebudou obviněni ze strašení dětí, ale nakonec vše dobře dopadlo. Když ovečku (chlapce) tatínek vytáhl z ohrádky, mohlo se pokračovat.

Veselá je také vzpomínka na Johanku Turčanovou, která měla hrát andělka. Ve chvíli, kdy ji navlékli křídla, se maminky nechtěla pustit. Bála se totiž, že s křídly mamince uletí.

Za malý zázrak se dá považovat, že za celá léta, i v chřípkovém období, nikdy nikdo nechyběl. Přičemž děti bývají okolo třiceti. „Buď byly děti zdravé, nebo se nacpaly tabletkami. Jen jednou vypadl pastýř, ale hned se našla náhrada,“ zavzpomínala Věra.

/ps/

Bohoslužby o Vánocích:

22. 12. Čtvrtá adventní neděle od 9:45
Dětská vánoční slavnost v rámci bohoslužeb
– divadelní hra dětí a ochotníků našeho sboru

24. 12. Štědrý den - od 22:30 **Půlnoční bohoslužby**

25. 12. Narození Páně - od 9:45 **Bohoslužby s vysluhováním večere Páně**